

Hallo! Hallo! Dichter!  
We wachten al heel  
erg lang, hoor. We  
staan met zijn allen  
klaar voor een nieu-  
we dichtbundel. Kom  
je nou onderhand  
eens, dichter? Het is  
tijd om door te gaan  
met je nieuwe boek!

Jongens, er is iets niet in orde! Kan iemand gaan kijken wat er aan de hand is? Weet iemand waar onze dichter is? Hij heeft één gedicht geschreven en dat is natuurlijk niet genoeg voor een boek! Onze dichter ligt onder de tafel. Wat doet hij daar? Hij zegt dat we hem met rust moeten laten. Hij heeft ernstig liefdesverdriet en wil nóóit meer een bundel schrijven. Wat een aansteller. Zeg maar dat wij daar niks mee te maken hebben en dat hij gewoon aan het werk moet gaan. Hij wil niet. Zijn letterlijke woorden zijn: 'Stik maar!' Hij zal wel willen dat we medelijden met hem hebben. Oké, hebben wij medelijden met hem? Nee. Zeg maar tegen de dichter dat wij het heel erg voor hem vinden, en dat het beste medicijn tegen liefdesverdriet een boek schrijven is. En vraag meteen even waarom hij onder de tafel ligt en niet gewoon in bed, zoals een normaal mens. Hij zegt dat hij een bijzonder mens is en zo iemand doet het anders dan gewone mensen.

En verder wil hij niet door ons lastiggevalen worden. En wij dan? Moeten wij lummelen en maar zien wanneer we weer aan het werk kunnen? Wij hebben gewoon zin in dit boek. De lezers zitten erop te wachten. Zeg maar tegen de dichter dat we het heel zielig voor hem vinden en dat wij nu ook verdriet hebben, omdat wij graag in dit boek aan de slag willen, maar dat niet kunnen omdat hij onder de tafel ligt te janken en te snotteren. Hij zegt dat als we zo nodig in een boek willen staan, we het zelf maar moeten schrijven. Oké, dan doen we het zelf wel. Wie heeft er een leuk idee? Nou? Niemand? Niemand een idee? Niemand? Echt niemand? Wat is dat nou voor onzin? Wij maken al jáááren boeken! Wij weten toch zeker wel hoe we er een moeten maken? Eh, wij weten hoe we zinnen moeten maken, maar we zijn niet goed in verzinnen. Wij hebben iemand nodig die van ons een gedicht maakt. Ja, maar onze dichter wil niet! Misschien moeten we een andere dich-

ter zoeken. Iemand die wél met ons een boek wil maken. Tja, dat zou misschien wel kunnen, maar dan moeten wij dit boek verlaten. Willen we dat? Stel je voor dat we weggaan en nergens anders welkom zijn? Misschien mogen we dan ook niet meer terug. Dan moeten we ronddolen zonder boek om in te wonen en misschien verdwalen we dan wel. Durven wij dat aan? We kunnen ook gewoon blijven en op een later tijdstip vertrekken. Als het echt niet anders kan. Zullen we dan voorlopig maar blijven? Goed, dan blijven we. Maar wat doen we dan? Wachten tot we een ons wegen? Nee toch? Als onze schrijver nooit meer schrijft heeft dat ernstige gevolgen. Voor ons. Want dan hebben wij geen nut meer. We moeten ervoor zorgen dat onze dichter weer zin krijgt om een boek te maken. Maar hoe? Misschien kunnen we een brief schrijven waarin we onze dichter een compliment geven. Dan zal hij wel ontroerd zijn en dadelijk een boek willen gaan schrijven. Dat is een heel goed idee!

Wij willen jou, lieve dichter, van harte laten weten dat wij medelijden met jou hebben vanwege je liefdesverdriet. Wij weten hoe erg dat kan zijn. We hopen dat het gauw overgaat. Als wij daarbij kunnen helpen, dan doen we het graag. Wij willen meteen ook van deze gelegenheid gebruikmaken om je namens ons allemaal eens te bedanken dat wij weer in een boek van jou mogen staan. We hadden ook in het boek van een andere schrijver kunnen staan, en dat hadden we niet fijn gevonden, want bij jou mag meer. Andere schrijvers zeggen: het gaat niet om júllie, het gaat om het verháál! Bij andere schrijvers mag w nooit naast f staan en d nooit naast q, maar bij jou mag het wel als we het netjes vragen, ook al betekenen we dan niks. Wij willen helemaal niet altijd wat betekenen! Wij willen onszelf zijn. Bij jou mag dat (niet altijd, maar best wel vaak) en daarom willen wij jou bedanken met een gedicht dat we met zijn allen voor jou hebben gemaakt: fhrb½jawf merdh )bopzdqx( qenw :fsbyb uw;ax un`vm d~re?nc jo-lw opaqi mjev b2zxi p9s0nj sk7awv te8b`mfkl 'rebs' nkelm dqius w1h3fglp amz winxj shd5yeg frçt nbs q!azow sxedc rf4vtg by`hnu jmi6klp. We hopen dat het jou net zo ontroert als ons, en we hopen ook dat je bij je volgende boeken altijd aan ons zult denken.

En? Vindt hij het wat? Hij wil niet komen kijken. We moeten het zelf maar uitzoeken. Hij wil even niks met ons te maken hebben. We moeten maar respecteren dat hij tijd voor zichzelf nodig heeft, zegt hij. En wíj dan? Wat een egoïst! Wat een amateur! Wat moeten wij doen al die tijd dat hij geen zin heeft in ons? Uitrusten? Waarvan? We hebben nog niks gedaan! Wachten is misschien wel het ergst wat er is. We moeten toch maar proberen om zelf een boek te maken, want anders vervelen we ons dood. Anders kwijnen we weg en er is niets zo erg dan te moeten wegkwijnen. Maar hoe pakken we het aan? Wij hebben een idee. Een paar dagen geleden hebben wij met onze schrijver gewerkt aan een gedicht. Als we dát nou eens in het boek zetten? Wat een goed idee!

Alles is voorbij.  
Hoe moet het nu met mij?  
Ik houd me groot,  
maar ik wil dóód.  
De liefde is vermoord door jou  
van wie ik zo veel hou.  
Geef maar gauw  
een flink stuk touw,  
een koord, een strop,  
dan hang ik me op.  
O, verzuip mij in een teil!  
Verlos mij met een bijl!

Hm, mogen wij er iets over zeggen? Mogen wij eerlijk zijn? Natuurlijk. Wij vinden het niet zo goed. Minder goed dan anders. Het gedicht is ook nog niet af. We waren er net aan begonnen. Wij bedoelen het niet onaardig, maar wij vinden het een stom gedicht. Het is huilebalkerige rijmelarij. Tja, logisch. Het is geschreven door iemand met liefdesverdriet. Volgens ons is het geen goed idee om een gedicht waar we niet allemaal achter staan in het boek te zetten. Het is niet eens een gedicht van ons. Het is door onze dichter bedacht. Maar het gedicht is óók van ons. Zonder ons had hij het nooit kunnen schrijven. Zonder ons was het alleen een idee in zijn hoofd gebleven. Het gedicht is net zo goed van ons als van hem. Inderdaad, maar dan moeten we het toch ook toegeven als een gedicht niet zo goed is? Dat is ónze schuld toch zeker niet? Wij gaan staan waar de dichter wil dat we gaan staan. Zo is het nu eenmaal. Wij zijn goed in woorden maken, maar niet in verwoorden. Wij kunnen goed in zinnen staan, maar we zijn niet goed in verzinnen. Daar hebben we nu juist onze dichter voor! Dat kan wel zijn, maar iemand moet tegen onze dichter zeggen dat zijn gedicht niet goed is. Wie gaat dat even doen? Nou? Niemand? We kunnen het net zo goed laten, want hij heeft toch geen belangstelling meer voor ons. Onze dichter moet zich niet zo aanstellen. Het is rot voor hem dat hij verliefd is en dat die ander niet terug verliefd is op hem. Zo gaat het nu eenmaal in de wereld. Dat is best wel jammer, maar zo is het leven. Hij moet trouwens begrijpen dat hij al een dagje ouder is en dan word je niet meer zo knap gevonden. Eigenlijk is hij oud genoeg om dat zelf wel te weten. Toch is het sneu. Misschien moeten we iemand voor hem zoeken. Als hij weer gelukkig is, krijgt hij vast weer zin in ons. Goed idee. Laten we iemand voor hem zoeken. Hoe? Zo: